

Budapest fürdőtrikóban

Mustica ur mint viziló és egyéb látványosságok Itélkezés az uszodában

A Buda és Pest között lassu méltósággal bőpölygő Dunáról évszakonként különböző véleménynyel vannak az emberek. Kora tavasszal például, mikor a máskor békés és jóindulatu folyam haragos, szennyes hullámokkal önti nyakon a part közelében épült házakat s a szennyes, lehetetlenszerű folyóvíz ott alkalmatlankodik a szántóföldek felett, mindenki szidja a pokolba kívánja a garázda Dunát. De amint a nyár mind jobban előkerekedő napsugarai felcsókolják a földekről a csillogó tócsákat s a hőmérő higánya a harminc Celsius körül kezd mozogni, a Duna értéke is kezd az emberek előtt növekedni. És ez a növekedés állandóan lépést tart a hőség emelkedésével. A nemrég még szidott, lebecsült Duna pedig mindenkinél megbocsájt s kobléereótel mindenkit, aki máig nem bírja nélkülülé elviselni az aszfaltvaszto hőséget.

A Duna hullámaival való megismerkedés azonban nem megy könnyen. Ott, ahol a szöke, magokba szinte felkínáló habok veszélyes mélységek felett fofozódznak, éber rendőr védi az emberektől a Dunát az ingyen fürdők pedig már a kora délelőtti órákban annyira megtelnek, hogy yott az ember önkénytelenül is heringnek képzelet magát. Mivel Magyarországon s a pesti embernek nincs sok ideje villanyosozásra, nem marad más hátra, mint drága pénznek árán vásárolni meg a habok hüvösségét. Mert a pénz nagyra még a Dunán is. Lehet érte mindent keni, fürdője, gyet, fürdőruhát, csak — kabint nem. Mert a kabintokat már kora délelőtt „lestoppolták“. De a hőség elviselhetetlen s a fürdő pónztárnoka olyan előzékenyen kínálja a kabintpótló szekrényt, hogy pár pillanatnyi gondolkodás után letőlörd arcodról az izzadságot, megfizeted a „szekrény“ árát, s ruházat begyömöszölöd a felkőbméternyi ürbe.

Olimpikon-imitátorok, vizikhánok és más atléták

A víz közepéről hirtelen erőteljes csobogás hallatszik. A habokból egy bronzszarú valami bukik fel, majd mielőtt mielőtt vagy kilétét meglehetne határozni, újra eltűnik. Pár pillanat múlva azonban ott, ahol az előbb a bronzszarú valami felbukott és újra tűnt, egy gyönyörű bronzszarú sült görbe arcú bukodik ki a habokból. Száját megtöri, majd erősen elküldti magát:

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Molnár Endre

Cím: Budapest fürdőtrikóban

Forrás: Szóral

Bn

1924. 7. 10.

(Hely)

(Mű)

(Idő)

Hangja nyomán a víz újból fröccsen s mindent elűző hátán éltelenül rángatóznak a dob-utcai olimpikon vétégtagjai. A hatalmas művelet közben a víz feltarajosodik s egyik békésen napkuvázó férfi barnítottára mellére hideg zuhanyként esőzik rá. A mellét süttető ur megmozdul.

— Hallja, ne preckeljen állandóan, mert lemegyek és pofon vágom!

Az „olimpikon“ nem jön zavarba.

— Nü, mert majd megvárom, amíg lejön — repkikázik atlétához illő fölénnyel és már lubickol is tovább.

A légtérben közben megjelenik a fürdőzők legnagyobb ellensége, a szél s pár pillanat alatt felhőfoszlányokkal függönyözti be a Napot. Az emberek egymásután evickéltek ki a vízből, csupán egy hatalmas, sötétbarna sült hácsi maradt továbbra is a habokban. Fejét felemelte s — elbőgte magát. Eppen úgy, mint a viziló szokta.

Az állati hang frenetikus hatást keltett. Egyszerre hárman is kiabálnak feléje:

— Ni, a Mustica ur!

Ugylátszik itt ismerik és szeretik, mert egy vékony gyermekhang is felszivitott:

— Megint vizilóvat alakít a Mustica ur!

Mustica uron látszik, hogy tetszik neki az imitálás. Fejét újra felszegi s újra elbőgi magát, kezével pedig úgy fröcskölri rúkkolva a vizet, mint a viziló szokta orrlukából.

A hatás leirhatatlan. Egyik törzsvendég feléje kiált:

— Magából egészen jó viziló lenne, Mustica ur!

Mustica pedig kezével holdogan intget az össereglett közönségnek.

Büntetés, amit borvalutában kell megfizetni

Közben rettenetesen kezdtem kívánni a cigarettát. El is indultam szekrényem felé, ott azonban nem várt meglepetés ért. A szekrényem alatt levő másik szekrényből ugyanis hiányzott a — cipóm. Kétségbeesett arccal, tanácstalannul állottam egy pillanatig, mikor egy mosolygós arc, idősebb hácsi állott előmbem. Ruházatát összevissza egy fürdőnadrág alkotta, kezében pedig ott mosolyogtak az elvesztettnek hitt cipők.

— Az ur jogtalanságot követett el, — mondotta és hamiskásan mosolygott hozzá — s ezért meg fogom büntetni.

Osztályozás

Tárgy

613.47

Hely

Dunafürdő

Idő

1924

Személy

Csodálkozva néztem rá a minimumig megyszerűsített ruházatu — büntető bíróra.

Ki ez az ember és milyen joga büntet — cikázott át agyamon. De nem sok időm maradt a gondolkodásra, mert a viziló bíró már hozzá is látott az ítélet kihirdetéséhez. Elkobzott cipőimet magassá emelte, miközben hangja patetikusan csegett:

— Elbőltém két deci borra! — hangzott az ítélet. A háttérben egy asszonyi hang vette át a védő szerepét:

— Ugyan ne okoskodj, János! Nem tudta az én, hogy csak egy szekrényt használhat.

János azonban, — ki mint megtudtam, — valameddig felügyelőféle a fürdőben, hajlíthatatlan maradt.

— Hallgass asszony, mert rendnek kell lenni még a vizen is!

Olyan kedvesen mondta, hogy elfelejtettem feljöbözni. Kifizettem a „birságot“ s egy árnyalattal barnábban elhagytam a fürdőt. Molnár Endre